

Abonamente:

IN RUSIA

Pe 3 luni: . . . 2 Ruble

Pe 1 lună: . . . 70 Cop.

IN ALTE TĂRI:

Pe trei luni: . . . 5 Lei

ARDEALUL

(TRANSILVANIA)

Gazetă săptămânală pentru Românii transilvăneni din Rusia

Redactor: Dr. ONISIFOR GHIBU

Redacția și Administrația, Chişinău, Alexandroucaia-u, Passage.

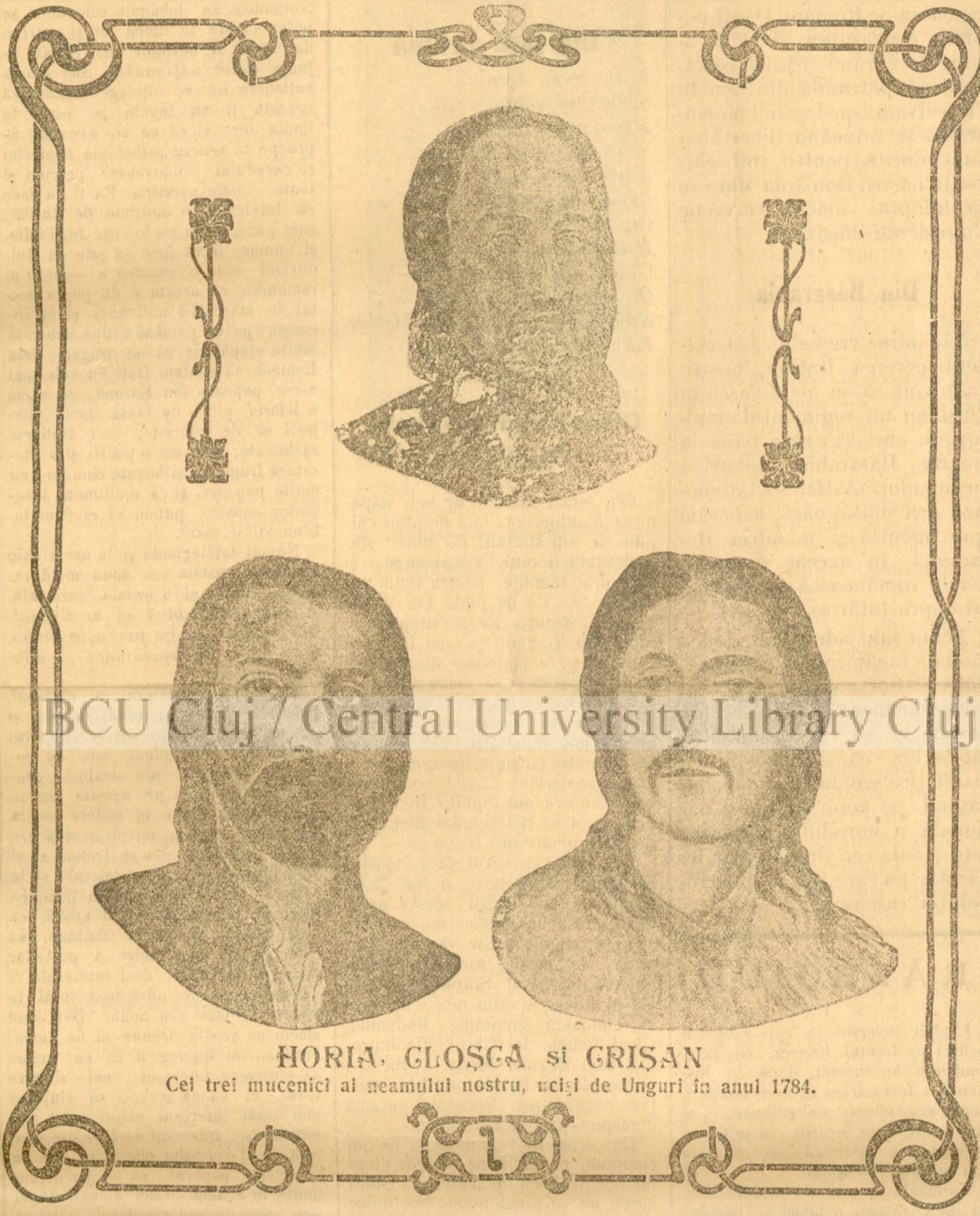
PLATA
PENTRU RECLAME
după
INVOCALĂ

Mucenicii dreptății

Revoluția rusească, care a răsturnat vechile orânduiri și a adus dreptate nouă pentru toată suflarea din cuprinsul Rusiei, ne aduce aminte, că astfel de revoluții s-au întâmplat și la noi în Transilvania. Românii din Transilvania însă, n-au avut norocul să dobândească, cu răscoalele lor, dreptățile după cari suspinau de atâta amar de vreme. Domni de pământ, adică Ungurii, stăruiau în ruptul capului să-i țină pe strămoșii noștri legați de ghe, pe care o lucrau în sudori de sânge. Nu se puteau clinti din locul unde roboteau, căci ei erau socotiți după legile ungurești ca niște vite, pe cari le poți vinde oricui sau le poți ucide când îți place, fără să fi dator cu vr'o socoteală înaintea cuiva.

Sărmanii noștri înaintași! Cât de jalnică este istoria lor. Mamele nășteau odrasle lor în gunoii grajdurilor, copleșite de dureri nemărginite și lipsuri grozave, bărbații se istoveau sub loviturile aspre ale biciului domnec, care le crepa pielea acoperindu-i cu șiroaie de sânge. În bordeiul lor amar, bucuria n'a putut străbate niciodată, căci durerea și întunericul își făcuseră acolo o neschimbată stăpânire. Numai trăsnetele cerului, ar fi putut gonii din aceste locașuri de dobitoace plângerile tinguitoare, zdrobind blăstămii suferințelor și al nedreptăților fără număr.

Și mânia lui Dumnezeu n'a zăbovit să se arate. Căci norodul obijduit, lăgând de seamă de-atâtea ori, cum îl poartă împăratul cu minciuna, s'a scuturat din amorțeala sa de veacuri, ca să-și facă singur dreptate. Din mijlocul lui s'au ridicat trei țărani desghetați și cu capu'n mână, cari în anul 1784 au chemat gloatele la răscoală. Era Horia Cloșca și Crișan. Glasul lor de tunet, străbătu prin toate satele, ridicând poporul la luptă. O volbură turbată trece atunci peste curțile doimestri, era pedeapsa cruntă și săngeră a țărănilor, pentru nelegiuirile blăstămate pe cari le îndurau din partea Ungurilor. A fost multă vărsare de sânge atunci, dar dreptatea totuși n'a venit pentru nația românească. Împăratul a pus mâna pe Horia, Cloșca și Crișan, aruncându-i în temniță. Și groaznic sfârșit au avut! Roata dela Alba-Iulia, le-a frânt trupurile și călăii despăcându-le în 4 părți, l-au pus în marginea drumu-

HORIA, CLOȘCA și CRIȘAN

Cei trei mucenici ai neamului nostru, uciși de Unguri în anul 1784.

rilor, ca toți Românii să se cutremure de spaimă la vederea lor.

Multă plângere au fost atunci în norod. Dreptatea pieri-se din nou, dar a rămas în inima frântă de durere a țărănilor, icoana celor 3 mucenici. Candela lor ardea neconținut în toate colibele, ținând trează amintirea durosă a acestor luptători pentru dreptate.

Dumnezeu s'a milostivit spre poporul său și astăzi vedem cu ochii, cum se prăbușesc scaunele asupritorilor, înălțându-se — prin jerfe crunte — dreptatea neamului românesc. În veci blagoslovite să fie, aceste vremuri mari spre slobozenie pe cari le văd ochii noștri înlăcramați. Orfanii am fost, chinuți și oropsiți am trăit, batjocuriți și jefuiți de toți ne-am dus viața noastră năcăjită. Dar ne-am ținut sufletul, fără a-l vinde.

Și dacă azi, mântuirea noastră s'apropie de îndeplinire, să nu uităm, că între cei ce au sângerat pentru această lucrare sfântă, se numără și Horia, Cloșca și Crișan. Pomenirea lor cu laudă, este cea mai frumoasă faptă națională, a oricărui bun și credincios fiu al neamului nostru românesc.

HORIA și CLOȘCA

Horia Cloșca's la un loc
Și-au aprins un mare foc
Și cântă voios în joc:
Pe cel câmp pustiu și întins
Arde-un foc de noi aprins
Las' să ardă și să crească
Că-i în țara Ungurească!
Trageți hora ca să joc
La lumina celui foc!

Ungure mustești lungă
Zis-am morți să te-ajungă
Zis-am patrii să te arză

Zis-am crucii să te piarză.
Trageți hora ca să joc
La lumina celui foc.

Ungure căne turbat
Mulle 'n lume ți-am răbdat
Dar venit-a timpul meu
Ca să mă răzbu și eu!
Trageți hora ca să joc
La lumina celui foc.

Cum rănesc jivinite
Cum s'aprinde slăninile
Cum ard toate satele
De-și curăță păcatele.
Trageți hora ca să joc
La lumina celui foc.

M'am suit la munte 'n zori
Să prind fulgerul din nori
Și de sus din înălțime
L'am izbit în ugorime!
Trageți hora ca să joc
La lumina celui foc.
Horia, Cloșca la un loc,
Părăsiți de-al lor noroc
Ard cântând voios în foc!

Voluntarii ardeleni

La începutul lunii trecute, într-o dimineață, am găsit în gara din Elisabetgrad batalionul al 29-lea de voluntari ardeleni. Ei sburau veseli să lupte și să moară sub tricolorul României, atât de scump inimii lor.

Cu un fel de sială pioasă am strâns mâna mai multora, între cari și conducătorului, locotenentul Șara, ca unor sfinți mucenici cari s'au lepădat de toate cele pământești, gândul și sufletul lor numai zărind altă țintă, decât desrobirea patriei.

Puternic m'au mișcat aceste cuvinte ale inimosului locotenent, spuse tare, în auzul tuturor: „Știm ce ne așteaptă. Pentru noi nu este iertare, dar nici noi nu vom ierta. Vom lovi fără de milă în dușman și ne vom răzbuna neamul cu vârf și îndesat, de toate nelegiuirile suferite“.

Ardealul poate fi mândru de acești vrednici fii ai săi, cari, biruind ispitele vieții și disprețuind mâniile cumplite ce stărnesc, merg să sporească rândurile oțelitei oștiri românești și a vitejilor săi aliați. Marea generație dela 1848, reînviează, în fine, în nepoții și strănepoții ei. Precum a îngercunhiat ea îngâmfarea ungurească și a dobândit pentru robii de mai înainte o desvoltare liberă de aproape treizeci de ani, tot așa îngercunhia-vor fiara ungurească și urmașii ei de astăzi, dar făcând-o pentru totdeauna nevătămătoare și făurind Ardealului, pentru vecie, o altă soartă în largul României mari.

Într'una mă gândesc, la acești vajnici scriitori cu sabia ai celei mai mărețe pagini din istoria Ardealului, căci chipurile lor mi-au rămas adânc întipăriți în minte. Urările și rugăciunile mele îi urmăresc pretutindeni.

Ce vor fi simțind, mă întreb fără voe, puținii de același neam și cu aceeași vlagă, împrăștiați în această Rusie mare, acum liberă și primitoare cari, par încă nehotărâți sau se codesc, punând mai pre sus de datoria sângelui și de nemurirea pe care o dau faptele viteze, o viață chinuită, întunecată și nefolositoare?

G. Skeșanu

Și cel din urmă-al nostru gând
Spre tine-a fi ținut
Ardealul nostru, leagăn sfânt
Dar mult nenorocit.

De pe pământul românesc

Din România

După lungile zile de frământare, în cari a trăit poporul cât a ținut grozava luptă cu puhoii nemțesc, au urmat clipe de reculegere și de mângâiere. Țara se simte mândră de vitejia cu care au luptat ostașii săi, sfărâmand cea mai sălbatecă navală din câte au încercat Nemții. Și în biruința aceasta au o mare parte generali iscusiți ai ostirii, dar mai cu osebire Regele Ferdinand. El n'a cruțat nici o osteneală spre a alerga zi și noapte la front, unde îmbărbăta feciorii la apărare îndârjită. Cu aceeași bărbăție lucra și Principele Carol, care toată vremea cerceta tranșeele prin ploaia de gloanțe dușmane, punându-și în cumpănă însăși viața sa. De aceea soldații și ofițerii îl iubesc foarte mult, căci nu se ține mândru de loc, ci stă cu ei de vorbă ca un frate bun, care împărțește cu toții și bucuriile ca și necazurile. Țara se simte fericită cu tânărul moștenitor al Tronului, care abia în zilele trecute a implinit 24 ani. Ea și-a arătat bucuria sa deosebită pentru aceasta, dorindu-i din suflet să-l țină Dumnezeu sănătos spre binele României Mari, care se făurește astăzi și cu ajutorul său de mare preț. Trecând prin atâtea suferințe și jertfe, Prințul Carol a căpătat un suflet oțelit și o adâncă iubire de neamul românesc, pe care, la timpul său, va ști să-l cârmuiască cu pricepere și cu dreptate.

Din Transilvania.

Răzburarea Ungurilor, nu mai are hotare. De când tricolorul României a fluturat prin satele și orașele Ardealului, goana împotriva Românilor merge înainte. Conducă-

tori noștri nu-și mai pot ridica glasul față de sălbăticiile ungurești, poporul geme în tăcere și suferă cu răbdare batjocurile și bătăile jandarmilor. Bucatele li se iau, ogoarele rămân înțelenite, vitele li se fură pentru oastea ungurească. Școlile se închid, bisericile stau fără preoți, iar sârmanele femei se istovesc în plânsuri amare după părinții, soții, frații și copiii lor, duși cu puterea să-și puie viața pentru Unguri. Dușmanii noștri de moarte văd bine, că li se va lua Ardealul și de aceea ei caută să jăfniască și să nimicască pe Români. Dar Dumnezeu e deasupra și el va ajuta în curând ostirii românești să pătrundă din nou în Transilvania, pedepsind pe asupritori și aducând libertatea mult dorită pentru toți ehiniții noștri. România Mare se va înfăptui, măcar să crepe Ungurii de năcaz.

Din Basarabia

Stăpânirea vremelnică, ascultând cererea fraților noștri, s'a învoit să se alcătuiască în Chișinău un regiment de moldoveni, cari să aperse până la moarte Basarabia împotriva dușmanilor. Astfel se întemeiază cea dintâi oaste națională spre bucuria și mândria Basarabiei. În aceeași vreme și școala românească merge înainte spre întărire.

Acum sunt adunați al doilea rând de învățători la Chișinău, Bălți și Soroca, spre a învăța cartea românească. După o lună de zile ei se vor întoarce în satele lor, ca să înceapă cu însuflețire școala cea nouă, învățând pe copii în limba națională a norodului. Aceasta este școala cea dreaptă și adevărată, pe care li-a adus-o revoluția rusească.

Cântecul străinătății

Rătăcesc în țări străine,
De căminu-mi depărtat;
Petrec viața în suspine,
Pâinea n' am lucrimi am udată.
Fie pâinea cât de rea
Tot mai bine n' țara mea!

Ah! În țara mea frumoasă,
Am lăsat tată iubit,
Am lăsat mamă duioasă,
Ce de plânsuri a albit.

Vezi o culme muntenească
Si-o căsuță dedesupt?
Esto casa părintească
Unde lăptele am supt.

În pădurea verde, deasă,
O fecioară vezi trecând?
Este-a inimii mireasă
Ce mă chiamă suspinând.

La străini am stat la masă
Și cu ei m-am ospătat;
Dar gândind la mine-acasă
Lăcrămi răuri am vărsat.
Fie pâinea cât de rea
Tot mai bine n' țara mea.

Cine țara își iubesc
Nu dă lumea pentru ea;
Oh! atunci inimă-mi crește
Când gândesc a o vedea.
Fie pâinea cât de rea
Tot mai bine n' țara mea.

Fericiți câți sunt aproape
De căminul părintesc!
De-o mure să mă îngroape
În pământul românesc
Fie piatra cât de grea.
Tot mai bine n' țara mea.
G. Crețeanu.

RĂZBOIUL

Luptele înverșunate, cari s'au desfășurat pe frontul francez, englez și românesc au încetat, după ce dușmanul a fost înfrânt cu mari pierderi. Acum armatele se mai odihnesc și se mai întăresc pe locurile encherite, ca la vremea primitivă să se repeadă din nou asupra Neamului.

Germania își numără soldații, cari au mai rămas nețâiași și înțelege că oastea ei se împuținează mereu. Ea se gândește cu groază la asprimea iernii și umblă pe toate căile să facă pace. L-a rugat pe Papa de la Roma, să mijlocească la Aliații (tovarășii) noștri încetarea bătăii. Dar stăruințele Papei au fost zadarnice, căci pacea nu se poate încheia după pofta Nemților.

Ei vreau să rămână toți cum au fost înainte de războiu, adică să asuprească și mai departe popoarele, cari sunt sătule de robia nemțească și ungurească. Dar Nemții nu vreau să plătească nici stricăciunile și jafurile nemăpomenite, pe cari le-au făcut prin toate țările călitate de ei.

Cu astfel de oameni, nu-i chip să faci pace. Pacea se va încheia numai atunci, când trufia nemțească va fi biruită prin puterea armelor. Și vremea aceasta nu-i departe, deoarece soldații nemți încep să murmure și să nu se mai supună poruncilor. În zilele din urmă a izbucnit o răscoală în oastea de pe mare (marinari). 25 de corăbii mari de războiu, n'au voit să mai meargă la luptă. Marinarii în număr de 12,000 sau răscolat împotriva admiralului (generalul corăbiilor) și a ofițerilor, batjocurându-i și cerându-le să se facă pace. Ei au dat foc bărcilor, unde erau așezate zeppelinile și mașinile pentru face-

rea corăbiilor. Apoi au pus dinamită și cazarmilor de lângă mare, cari s'au făcut tot zdrob, împreună cu toate corăbiile de războiu cari erau în lucru.

Tot așa au început să facă și marinarii din oastea austriacă. O corăbie de-a lor s'a predat cu totul Italieiilor, lângă orașul Ancona din Marea Adriatică.

Soldații văd bine, că Germanii nu mai pot avea nici o nădejde de biruință, de oarece toată lumea s'a ridicat împotriva lor. Dar Kaizerul în nebunia lui, nu vr'a să se dea bătut, ei crede, că poate supune sub picioare, pe toți cași se luptă azi pentru dreptate.

Dumnezeu însă nu-i Neamț, ci o croțește șlobozenia și pe aceia, cari se nevoiesc cu toate puterile s'o dobândească. Și șlobozenia va și veni pe pielea Nemților, cari astăzi o calcă în picioare și-și bat joc de ea.

Din țară străină

Foaie verde de alun
Sărmanul voinic străin,
Jise-afară n' bătătură
Și cu foc cântă din gură:
N'are dor și n'are milă
Când este'n țară străină.
Ori din cotro vântul bate
Il tot frige și-l tot arde
Vântul din străinătate;
Ori încotro se'ntoarce
Numai plâns și lacrimi stoarce,
Focul inimioara-i coace.

Glasul unui prizonier
(plenic) transilvănean aflat în Rusia

Oh, săraci Români de sub stăpânirea Maghiarilor, fără drepturi chinuți de toți străinii! Eu bine-i știu căci mulți domni români au stat și stau prin temnițe, pentru nația românească. Ca de pildă Dr. Vasile Lucaci, pentru sfânta dreptate și mulți alți Români nu erau lăsați să cânte cântece naționale despre lanca sau Traian și să joace hore românești. Eu zic că: dacă acum războiul nu se va isprăvi cu bine atunci noi luptătorii, cari ne-am bătut pentru Ungaria, desigur vom să ne răscoalăm. Căci îi vom întreba: pentrece am luptat? Pentru că nici acum să nu primim drepturile noastre românești?

Dar noi am văzut că a noastră Românie mamă dulce, a vrut să ne scoată de sub jugul acesta greu, dar precum am înțeles eu, au fost și în România niște vânători de țară și de patria română, precum au fost ministrul Stürmer și Nicolae al II-lea. Aceștia nici n'au vrut să cunoască greutățile României. Când femeia lui Chiril Vladimirovici sora Reginei Maria, a vrut să-i vorbească lui Nicolae al II-lea despre nenorocirea României, acesta a răspuns că n'are vreme.

Dar acum ne vom pune și ne-om cumpăni, pentru a ne dovedi dreptul nostru. Avem nădejdea, că Dumnezeu ne va ajuta nouă creștinilor și pravoslavnicilor, căci cu toții suntem sânge de român, și sângele apă nu se face!

Ioan Buligă unter-ofițier.

Mai mulți învățători și profesori români din Transilvania și Bucovina, aflați în Chișinău, doresc să dea lecții de limba moldovenească, doritorilor de a cunoaște mai de aproape această limbă.

Cărți românești pentru bibliotecă.

În librăria (dugheana de cărți) care s'a deschis în legătură cu redacția gazetei noastre, se află de vânzare cărți românești potrivite pentru bibliotecă. Doritorii de a înființa bibliotecă românești, să se adreseze redacției noastre

DE LA CURSURILE DE ÎNVĂȚĂTORI

— Lecția de deschidere a cursului de Metodică, ținut de d. O. Ghibu.

Imprejurările deosebite de acum ne cer, de bună seamă, altă Metodică, decât aceea pe care am putea-o găsi în cărțile de pedagogie obișnuite până acum. Școala cea nouă adusă de revoluția rusească, trebuie să-și aiba pentru vremurile de acum, Metodica ei specială, revoluționară.

Ce va avea să ne învețe această Metodică nouă? Ea va avea să ne arate în mod lămurit: care trebuie să fie adevăratul caracter al școlii celei nouă și cari sunt căile pe cari ea își va putea ajunge țelul ei?

Revoluția rusească rasturnând vechiul regim de nedreptăți, a adus șlobozenii depline atât pentru cameni singuratiei, cât și pentru noroade. Noroadele au dobândit voie de a se putea învăța în limba lor și potrivit dorințelor și nevoilor lor. Școala ajunge astfel națională. Sub școala națională nu se înțelege numai că aceasta ti va învăța pe copii în limba lor, ci ea va avea de aproape în vedere psihologia copilului și norodului moldovenesc precum și toate nevoile acestuia. Ea ti va face să înțeleagă o mulțime de lucruri cari până acum nu le erau îngăduite, și anume: ti va face să știe că Moldovenii sunt o ramură a poporului românesc, că acesta e un popor destul de mare (14 milioane) și că locuiește pe un pământ întins sub mai multe stăpâniri; că ne tragem dela Romani, că suntem frați cu cele mai alese popoare din Europa, că avem o istorie plină de fapte mari, vitejești și de suferințe, cari trebuiesc răsunate; că avem o poezie și o literatură frumoasă și bogată cum nu o au multe popoare, și că mulțumită însușirilor noastre, putem să credem într'un viitor mare.

Numai înțelegându-și în acest chip chemarea, școala cea nouă moldovenească, va fi și o școala națională. Altfel, chiar dacă ea ar fi moldovenească în ce privește limba, ea n'ar fi un așezământ în adevăr național.

Pe lângă caracterul ei național, școala cea nouă va trebui să aibă și un caracter democratic. Poporul român de pretutindeni este un popor de țărani. Aceștia alcătuiesc grosul poporului, și pe aceștia trebuie să-i aibă mai întâi în vedere școala cea nouă. Până acum țărânimea era roabă, de aici încolo ea trebuie să-și aibă drepturile ei la șlobozenie și la cultură. Țărânimea e talpa țării, ea lucrează pământul, ea îl apără, ea ni-a păstrat limba și datinile, ea este izvorul de înflore a puterilor noastre naționale, deci interesele ei va trebui să le aibă mai întâi în vedere școala cea nouă. Dar când zicem că școala trebuie să fie democratică, nu înțelegem că ea trebuie să slujească interesul unei singure clase, ci că ea trebuie să slujească mai întâi interesul clasei celei mai numeroase. Interesul acelei clase cere însă ca și celelalte clase din car. se alcătuiesc poporul, să fie pe deplin ținute în seamă. Căci numai atunci vom avea un popor puternic când pe talpa sănătoasă a țărâniei, se vor putea răzina și celelalte clase.

Școala cea nouă națională va trebui deci să lucreze și pentru pregătirea serioasă a unei clase moldovenești de mijloc, adică, cu vremea Moldovenii să-și aibă și ei clasa lor de meșteri și de negustori, față de care un neam e osândit la vecinică robie și economică și națională. Mai departe școala să aibă în vedere și celelalte clase și breșle, căci e știut că fără acestea o viață națională adevărată nie nu e cu putință. Fără o preoțime și învățătorime bună, fără slujbași cu ideal național, fără o clasă de sus care să-și înțeleagă datorita ei națională, școala moldovenească ori cât ar propovădui ea limbă națională, nu va putea fi în adevăr un așezământ național. Acest lucru trebuie să-l aibă vecinic în vedere școala cea nouă, și să lucreze potrivit cu el pentru înființarea unei armonii sociale-naționale. Ținând seamă și de faptul că în Basarabia trăiesc mai multe noroade, școala națională moldovenească trebuie să propovăduiască pacea și înțelegerea frățească între ele.

Pentruca școala moldovenească să-și poată îndeplini scopurile ei, e nevoie mai întâi de toate, ca înșii în-

vățătorii să se străbată de lucrurile pomenite aici. Ei să înțeleagă, că vremurile triste de până acum s'au dus pentru totdeauna și că vremurile cele nouă ti cor un apostolat desăvârșit nu numai în școală, ci și în afară de școală, în mijlocul norodului. Ei trebuie să-și puie în gând eu toată hotărârea, ca de aici încolo să vorbească cu Moldovenii numai moldovenește; să cetească cât mai multă literatură și istorie românească, să răspândească atât în școală cât și în norod poezia românească, și cântarea românească, cari vor chema la o viață nouă neamul românesc din Basarabia. Stăruindu pe aceste căi, copiii vor îndrăgi ropede școala moldovenească și în Basarabia nu se vor mai găsi moldoveni cari să spună, că lor nu le trebuie școala moldovenească. Când toți Moldovenii vor vedea ce e școala națională și ce lumina binefăcătoare răspândește ea, vă vor binecuvânta pe toți aceia cari începeți de acum lucrul cel nou și sfânt.

Acestea sunt lucrurile pe cari cea dintâi lecție de Metodică, trebuie să le puie în vedere învățătorii moldoveni în aceste vremuri de înflore.

ȘTIRI

Cum se poartă Germanii cu prizonierii noștri? Câțiva prizonieri români au scăpat din Germania și cu nesfârșite greutăți au ajuns în Moldova. Ei povestesc grozavii. Prizonierii noștri mor eu sutele prin lagăre. Cu bainele sdrănuite ei slămanzesc zile întregi, căci Neamțul nu le dă de mâncare. Dar cea mai mare batjocură e aceea, că-i pun tu jug ea pe vite și ară eu ei câmpuri întregi. Prizonierii cad sdrobiți de loame și de bătăile Neamțului. Nicăiri în lume nu s'a mai pomenit o astfel de sălbăticie. Cum să faci pace cu astfel de barbari, cari nu mai au frică de Dumnezeu?

Gândul Ungurului. Un nemeș ungar umblă după cai verzi pe păreți. Pe semne n'are ce luera și se gândește, că tare bine ar fi să ia România. Dar nu prea are nădejde, după ce a văzut cum i-au snopit Români pe Nemți la Mărășești. Astfel a lăsat-și mai domol și nu dorește să ia decât Carpații cu partea lor dinspre România, iar pe Români să-i scoată și să așeze Unguri în locul lor. Adecă să ne ia miezul și să ne scoată și din pământul pe care l'a stăpânit neam de neamul nostru. Puneți pofta n' eui Ungure! Mai bine fă-ți calabalacul și treci Tisa în țara ungurească, că i vitejii din Moldova se apropie și ei nu iartă de loc.

Batjocură nemțească. Ocupând România, Germanii nu s'au mulțumit să fure tot ce au găsit, ci pe lângă prizonieri, au mai pus mâna pe o mulțime de buni Români învățați, cari vorbă și scria contra Germaniei. Din pricina asta, ei au fost duși în Germania și ținuti în închisoare. Că su-și facă răs de ei, i-au pus să curețească gunoaiele și privășile nemțesci. Care se da inapoi, era silit eu bătăi, să îndeplinească această muncă silnică. Ce rașine pe Neamți, cari se laudă'n gura mare că omenie ca ei nu știe nime.

Muzică românească. Profesor român de muzică din Transilvania, aflat în Chișinău, înștiințează că dă lecții de vioară (serică), alcătuiesc coruri și predă muzică românească. Doritorii de a învăța flă vioară și a cunoaște mai de aproape cântarea națională, să se îndrepteze către redacția gazetei noastre, unde li se vor da lămuriri.

Poșta Redacției. Abonații noștri V. Leahu, Ilie Ciorba, Alex. Arion sunt poștași să ne trimită adresa, ca să le meargă foaia regulat. Asemenea poștm pe toți cari n'au primit foaia ori dorese s'o aboneze, ea de odată cu plata să ne scrie și adresa însă curată și fără greșeli.

Cine știe?

Refugiatul Nicolae Găitânar, roagă pe cei ce știu de fratele său Ioan Găitânar fost soldat austriac în regimentul 2 infanterie (acum prizonier) să-i scrie pe adresa Ioan Găitânar, Feodorova-ulita în Chișinău, Basarabia.